

Sygn. akt V GC 1345/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paweł Rozpara
Protokolant:	Sylwia Niska

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2017 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W. V. (...)

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. V. (...) na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 787,20 zł (siedemset osiemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 417 zł (czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. V. (...) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 22,50 zł (dwadzieścia dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Paweł Rozpara

Sygn. akt V GC 1345/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 maja 2016 r. powódka F. (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 787,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że poszkodowany G. Ś. zlecił powódce naprawę samochodu marki H. S. F. o numerze rejestracyjnym (...) oraz upoważnił powódkę do odebrania od ubezpieczyciela (...) S.A. V. (...) należnego odszkodowania za szkodę. Ponadto, przelał na powódkę swoją wierzytelność z tytułu odszkodowania przysługującą Cedentowi wobec pozwanej mocą umowy cesji z dnia 16 grudnia 2015 roku co uzasadnia legitymację czynną powódki. Powódka wskazała, iż przystąpiła do zleconej naprawy samochodu, sporządziła kalkulację naprawy, a po wykonaniu zleconej usługi wystawiła fakturę VAT z tytułu dokonanej naprawy, a zgodnie ze złożonym upoważnieniem wystąpiła

do pozwanej z wnioskiem o pokrycie kosztów naprawy, a pozwana wypłaciła odszkodowanie we wnioskowanej wysokości za naprawę pojazdu ubezpieczonego. Powódka wskazała, iż poszkodowany G. Ś. w związku z pozostawieniem pojazdu w celu naprawy u powódki zawarł z nią w dniu 18 marca 2015 r. umowę najmu samochodu zastępczego. W umowie został ustalony oraz określony przedmiot najmu, okres najmu oraz stawka dobową za wynajem. G. Ś. zwrócił się do ubezpieczyciela z wnioskiem o pokrycie kosztów wynajmu auta zastępczego. Powódka wskazała, iż z tytułu wynajmu samochodu zastępczego w dniu 9 kwietnia 2015 roku wystawiła fakturę VAT (...) na kwotę 1.771,20 zł, a w związku ze złożonym upoważnieniem, zwróciła się do pozwanej z wnioskiem o wypłatę należności z tytułu naprawy samochodu oraz przekazała dyspozycję wypłaty należności za naprawę pojazdu wraz z niezbędną dokumentacją potwierdzającą koszty naprawy, lecz pomimo upływu terminu płatności faktury VAT wystawionej z tytułu najmu pojazdu zastępczego, pozwana nie rozliczyła jej w całości, a uznana i rozliczona przez pozwaną kwota to 984 zł, co stanowi 5 dni korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego. Powódka pismem z dnia 20 stycznia 2016 roku wezwała pozwaną do zapłaty pozostałej części należnego odszkodowania w kwocie 787,20 zł, wynikającego z poniesionych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego tj. faktury VAT (...), zaś pozwana utrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Powódka wskazała, iż 9 – dniowy czas naprawy pojazdu ubezpieczonego, a tym samym taki sam okres wynajmu pojazdu zastępczego uzasadniony był przeprowadzeniem szczegółowych napraw i konserwacji oraz oczekiwaniem na zamówione u producenta części samochodowe.

Powódka wskazała również, iż z dniem 11 września 2015 r. nastąpiło połączenie spółek (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. z (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. i z tym dniem spółka (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej, co uzasadnia jej legitymację bierną do występowania w niniejszej sprawie w roli pozwanego.

(pozew k. 2-15)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podnosił, że w przedmiocie wyżej opisanej szkody zostało przez niego przeprowadzone postępowanie likwidacyjne, które zakończyło się wypłaceniem odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu kwoty 984 zł na podstawie wystawionej przez powoda faktury VAT nr (...). Pozwany co do tej kwoty uznał, że najem pojazdu jest zasadny, ekonomicznie uzasadniony oraz pozostaje w związku z powstałą szkodą oraz zarzucił, iż powód nie wykazał konieczności wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego G. Ś. na czas dłuższy niż 5 dni. Pozwany zarzucił również nieważność umowy przelewu wierzytelności oraz brak czynnej legitymacji procesowej po stronie powoda, wskazując, iż umowa wierzytelności na którą powołuje się powód w pozwie dotyczy wierzytelności wobec pozwanego jako podmiotu, który jest ubezpieczycielem sprawcy czynu niedozwolonego. Wskazał, iż roszczenie pokrzywdzonego względem zakładu ubezpieczeń jest konsekwencją powstania odpowiedzialności cywilnej sprawcy za wyrządzoną szkodę, a zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność wobec pokrzywdzonego jedynie w granicach odpowiedzialności sprawcy i nieskuteczne jest zbywanie przez poszkodowanego niejako części swoich uprawnień. Powód zarzucił również, iż powód nie uzasadnił swojego żądania w zakresie daty początkowej naliczania odsetek, wskazał również, iż brak jest podstaw do przyjęcia by pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, w sytuacji gdy prawidłowo przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił odszkodowanie.

(odpowiedź na pozew k. 27-99)

W piśmie procesowym z dnia 9 sierpnia 2016 r. powód wskazał, że zaprzeczanie przez pozwaną jakoby w przedmiotowej sprawie istniała konieczność najmu pojazdu zastępczego we wskazanym okresie nie znajduje żadnego uzasadnienia ani pokrycia w stanie faktycznym sprawy, gdyż załączone przez powódkę do pozwu dokumenty wykazujące wynajęcie samochodu zastępczego przez poszkodowanego oraz rzeczywiście poniesione koszty z tego tytułu nie budzą wątpliwości, zaś okres uzasadnionego i celowego najmu samochodu zastępczego obejmuje rzeczywisty czas remontu uszkodzonego pojazdu.

Odnosząc się do kwestii zarzucanej nieważności umowy cesji wierzytelności z dnia 16 grudnia 2015 roku powód wskazał, iż pozwana firma ubezpieczeniowa przez sam fakt częściowego spełnienia świadczenia z umowy ubezpieczenia potwierdziła fakt swojej odpowiedzialności, a potwierdzeniem odpowiedzialności pozwanej było przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego oraz wypłata odszkodowania tj. częściowe spełnienie świadczenia, dlatego nie może budzić wątpliwości, że poszkodowany posiadał roszczenie w stosunku do firmy ubezpieczeniowej o wypłatę, tj. dopłatę pozostałej części świadczenia.

(pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 100-103)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą w ramach spółki z ograniczoną odpowiedzialnością polegającą na m.in. sprzedaży hurtowej i detalicznej samochodów osobowych i furgonetek, konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli, działalności usługowej wspomagającej transport lądowy.

(dowód: odpis KRS k. 5-6)

Strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń.

(dowód: odpis KRS k. 32-37)

W dniu 22 lutego 2015r. miała miejsce szkoda komunikacyjna, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód G. Ś., tj. pojazd marki H. S. F. o numerze rej. (...).

(okoliczność bezsporna)

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 24 lutego 2015 r. i zarejestrowana przez niego pod numerem (...).

(okoliczność bezsporna)

Likwidacja szkody w pojeździe polegającą na wykonaniu jego naprawy (usługa blacharsko - lakiernicza oraz wymiana uszkodzonych części pojazdu) zlecona została przez poszkodowanego powodowi, który zajmuje się naprawami pojazdów samochodowych. Po wykonaniu naprawy powód wystawił fakturę Vat z tytułu naprawy, zaś pozwany wypłacił odszkodowanie we wnioskowanej wysokości.

(okoliczność przyznana)

W dniu 18 marca 2015 r. poszkodowany wynajął od powoda samochód zastępczy H. (...) o nr rej. (...). Pojazd zwrócono w dniu 27 marca 2015 r.

(dowód: umowa najmu samochodu k. 9v-10)

Powód w dniu 9 kwietnia 2015 r. wystawił fakturę Vat nr: FV/BL/130/15/H na kwotę 1771,20 zł za 9 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce 196,80 zł brutto (160,00 zł netto) za dobę.

(dowód: faktura z dnia 9 kwietnia 2016 r.- k. 11v)

Pojazd zastępczy poszkodowany wykorzystywał do codziennego użytku, tj. dojazdów do pracy, której charakter polega na ciągłych podróżach do miast oddalonych od siebie o kilkaset kilometrów. Poszkodowany nie miał możliwości korzystania z środków komunikacji miejskiej w zastępstwie swojego samochodu ze względu na zakres obowiązków zawodowych, jak również nie miał możliwości zastąpienia uszkodzonego pojazdu żadnym innym pojazdem.

(dowód: oświadczenie poszkodowanego k. 9)

W dniu 21 kwietnia 2015 roku poszkodowany otrzymał informację od pozwanej, która uznała za zasadne 5 dni najmu samochodu zastępczego (2 dni naprawy, 2 dni wolne od pracy i 1 dzień odbiór pojazdu po naprawie) i przyznała odszkodowanie w wysokości 984 zł.

(dowód: zawiadomienie o przyznaniu odszkodowania k. 12)

W dniu 16 grudnia 2015 roku poszkodowany G. Ś. scedował swoją wierzytelność z tytułu odszkodowania obejmującego naprawę samochodu oraz zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego na powoda.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 16 grudnia 2015 r. k. 8)

Pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. powód odwołał się od decyzji pozwanego odmawiającej wypłaty odszkodowania w pełnej wysokości za wynajem auta zastępczego oraz wezwał do zapłaty kwoty 787,20 zł jako pozostałej, nieuiszczonej kwoty z tytułu niedopłaty do faktury Vat nr (...).

(dowód: odwołanie od decyzji wraz z wezwaniem do zapłaty k. 13).

Pozwany nie zmienił decyzji dotyczącej wypłaty odszkodowania tytułem wynajmu pojazdu zastępczego.

(okoliczność bezsporna)

Czas najmu pojazdu zastępczego determinowany długością naprawy uszkodzonego pojazdu, przy uwzględnieniu technologicznego czasu naprawy, a także rzeczywistego czasu naprawy w zakładzie naprawczym wynosi 10 dni, zatem zasadny był najem pojazdu zastępczego wynoszący 9 dni. Czas związany z przyjęciem pojazdu do naprawy, podpisaniem umowy najmu pojazdu zastępczego oraz początek wynajmu pojazdu – 1 uzasadniony dzień najmu, zakład naprawczy przystępuje do oględzin samochodu, stwierdza dodatkowe uszkodzenia, wykonuje kosztorys naprawy, który przesyła pozwanej celem zatwierdzenia- 1 uzasadniony dzień najmu, od 20 marca 2015 r. do 23 marca 2015 r. czas oczekiwania na części zamienne, w tym 21-22 marca dni wolne od pracy- uzasadnione 4 dni najmu, wyliczony czas technologicznej naprawy 2,23 dnia, przyjęto czas technologiczny naprawy jako 3 dni- uzasadnione 3 dni najmu, odbiór pojazdu po naprawie- 1 uzasadniony dzień najmu (razem 10 dni, z tym, że jeżeli pojazd zastępczy zostałby zwrócony przed rozpoczęciem następnego dnia najmu uzasadniony czas najmu mógłby zamknąć się warunkowo w czasie 9 dni).

(dowód: opinia biegłego sądowego J. W. (1) k. 117-124 oraz opinia uzupełniająca J. W. k. 141-147)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Poza sporem w niniejszej sprawie była okoliczność, że w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd poszkodowanego. Pozwany uznał swą odpowiedzialność za skutki kolizji i wypłacił odszkodowanie za naprawę pojazdu we wnioskowanej przez powoda wysokości. Nadto pozwany uznał co do zasady konieczność najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, ale uznał, że zasadny był najem wynoszący 5 dni, nie kwestionował zastosowanej przy najmie stawki w wysokości 196,80 zł brutto za dobę. Pozwany w części uznał roszczenie powoda do kwoty 984 zł brutto i taką kwotę wypłacił tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego.

Spór sprowadzał się do tego, czy zasadny był najem wynoszący 5 dni (jak twierdził pozwany), czy 9 dni (jak twierdził powód) oraz co do okoliczności posiadania legitymacji procesowej przez powoda i ważności zawartej umowy cesji wierzytelności.

Według art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa

ubezpieczenia. Tym samym odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności ubezpieczonego i powstaje wówczas, gdy istnieje odpowiedzialność ubezpieczonego. Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W zakresie ubezpieczeń majątkowych, świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą w skutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.).

Utrata możliwości korzystania z pojazdu wskutek jego zniszczenia lub uszkodzenia jest szkodą majątkową i koszt wynajmu pojazdu na czas naprawy własnego, uszkodzonego w wyniku kolizji, samochodu stanowi stratę mieszczącą się w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu odszkodowaniem. W orzecznictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne m.in. na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu (tak w wyroku Sądu Najwyższego z 8 września 2004 r., IV CK 672/03, LEX nr 146324).

Stratą poszkodowanego w kolizji drogowej jest zmniejszenie się wartości pojazdu lub utrata jego wartości wskutek uszkodzenia lub zniszczenia. Osobnym następstwem zdarzenia szkodzącego pozostającym z nim w normalnym związku przyczynowym jest ponadto niemożność korzystania z rzeczy (samochodu), a zatem utrata jednego z trzech kluczowych uprawnień składających się na treść prawa własności. Ograniczenie lub wyłączenie tego negatywnego następstwa zdarzenia szkodzącego może nastąpić poprzez wynajem pojazdu zastępczego. Stąd też, wydatek na najem samochodu zastępczego (względnie zaciągnięcie zobowiązania z tego tytułu) wchodzi w zakres szkody komunikacyjnej, mieści się w pojęciu straty, o ile służy wyeliminowaniu niekorzystnych następstw niemożności wykonywania przez poszkodowanego prawa własności pojazdu, czyli jest ekonomicznie uzasadniony i celowy. (zob. w tej mierze uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11)

Żądanie zwrotu kosztów poniesionych za wynajem samochodu zastępczego jest zatem w pełni usprawiedliwione co do zasady, czego zresztą pozwany nie kwestionował, skoro w odpowiedzi na pozew wyraźnie przyznał, że ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji. Nadto przyznał zwrot kosztów najmu samochodu zastępczego za 5 dni.

Sporna okazała się długość najmu.

W niniejszej sprawie z uwagi na rozbieżne stanowiska stron Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczność ustalenia czasu najmu pojazdu zastępczego determinowanego długością naprawy uszkodzonego pojazdu, przy uwzględnieniu technologicznego czasu naprawy, a także czasu naprawy w zakładzie naprawczym, a także ustalenia czy zasadny był najem wynoszący 9 czy 5 dni.

W złożonej opinii biegły z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych J. W. (1) ustalił, iż czas najmu pojazdu zastępczego determinowanego długością naprawy uszkodzonego pojazdu, przy uwzględnieniu technologicznego czasu naprawy, a także rzeczywistego czasu naprawy w zakładzie naprawczym wynosił 10 dni, zatem zasadny był najem pojazdu zastępczego wynoszący 9 dni.

Pozwany zgłosił zarzuty do opinii- nie zgodził się ze stanowiskiem biegłego, że ustalony przez biegłego technologiczny czas naprawy pojazdu wynoszący 2,23 dnia należy zaokrąglić do pełnych 3 dni roboczych, co w świetle opinii oznacza, że już żadne czynności w ostatnim dniu naprawy nie mogą zostać wykonane. Wskazywał, że biegły sądowy miał ustalić czas naprawy niezbędny do przywrócenia samochodu poszkodowanego do stanu sprzed szkody – zgodnie ze zleceniem Sądu oraz tezą dowodową pozwanego oraz, że biegły miał ustalić czas naprawy samochodu poszkodowanego, a nie rozstrzygać kwestie zasad rozpatrywania roszczeń w zakresie najmu pojazdu zastępczego z obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Stwierdził, iż kwestia ta nie należy

do kompetencji biegłego oraz nie stanowiła przedmiotu zlecenia opinii, dlatego rozważania biegłego w tym zakresie powinny zostać pominięte przez Sąd.

W opinii uzupełniającej biegły podtrzymał wnioski zawarte w opinii podstawowej, wskazując, iż zarzuty pełnomocnika nie wnoszą nic do merytorycznego do sprawy.

Sąd podzielił opinię złożoną przez biegłego J. W. (1), z uwagi na jej logiczność, spójność oraz fachowość w przeprowadzeniu i wyczerpujące odpowiedzi na postawione pytania. Sąd uznał za wiarygodne wnioski i ustalenia biegłego. W ocenie Sądu opinia biegłego jest jasna, pełna, rzetelna i zgodna ze stanem wiedzy technicznej, dlatego też zasługuje ona na uwzględnienie. Opinia była sporządzona w sposób profesjonalny, odpowiada wszelkim wymaganiom, stawianym tego rodzaju dokumentom, uwzględnia cały materiał dowodowy. Wnioski płynące z tej opinii są jasne i nie budzą wątpliwości.

Uzasadniając zasadność 9-dniowego najmu pojazdu zastępczego, Sąd stwierdził, że 18 marca 2015 r. jako pierwszy uzasadniony dzień najmu związany z przyjęciem pojazdu do naprawy i podpisaniem umowy na pojazd zastępczy. Kolejny to przystąpienie przez zakład naprawczy do oględzin samochodu i stwierdzenie dodatkowych uszkodzeń nie ujętych w protokole pozwanej. Następnie czas oczekiwania na części zamienne 2 dni doliczając kolejne 2 dni jako dni wolne od pracy. Technologiczny czas naprawy wskazany w opinii biegłego to 3 dni równoznaczne z 3 dniami najmu. Ostatni uzasadniony dzień to dzień odbioru pojazdu po naprawie. Żądanie powoda zwrotu kosztów poniesionych za wynajem samochodu zastępczego jest zatem w pełni usprawiedliwione.

Odnosząc się do zarzutu nieważności umowy cesji wierzytelności z dnia 16 grudnia 2015 roku, która stała się uzasadnieniem legitymacji procesowej biernej w niniejszej sprawie w ocenie Sądu jest niezasadny albowiem, pozwana firma ubezpieczeniowa przez sam fakt częściowego spełnienia świadczenia z umowy ubezpieczenia potwierdziła fakt swojej odpowiedzialności. Potwierdzeniem odpowiedzialności pozwanej jest ponadto przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego oraz wypłata odszkodowania tj. częściowe spełnienie świadczenia. Wobec powyższego nie może budzić wątpliwości, że poszkodowany posiadał roszczenie

w stosunku do firmy ubezpieczeniowej o wypłatę, tj. dopłatę pozostałej części świadczenia.

Również w ocenie Sądu niezasadnym jest zarzut nieważności umowy cesji bowiem chodzi

o niejako cesję roszczenia z umowy ubezpieczenia – w zakresie swojej ustawowej odpowiedzialności zakład ubezpieczeń winien dopłacić pozostałą część świadczenia i to było przedmiotem umowy cesji. W związku z powyższym zdaniem Sądu zawarta umowa cesji jest ważna i skuteczna. Pomimo powyższego dla Sądu są całkowicie niezrozumiałe zarzuty pozwanej, która z jednej strony twierdzi, że po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym zostało wypłacone świadczenie z tytułu najmu pojazdu za okres 5 dni (zostało również wypłacone odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu), a z kolei podważa legitymację procesową powoda i zarzuca nieważności umowy cesji wierzytelności.

Odszkodowanie ma na celu chronić poszkodowanych w razie niewypłacalności sprawcy, dlatego w art. 822 § 4 kc ustawodawca wyposażył poszkodowanego w tzw. *actio directa*. Jest to roszczenie o naprawienie szkody przysługujące poszkodowanemu bezpośrednio od ubezpieczyciela. Ubezpieczyciel i ubezpieczający lub ubezpieczony stają się odpowiedzialni *in solidum*, czyli za to samo roszczenie, ale z innej podstawy prawnej. Poszkodowany nie może odmówić przyjęcia świadczenia spełnionego przez ubezpieczyciela (art. 356 § 2 kc). W wyroku SN z 19.10.2011 r. (II CSK 96/11, OSNC 2012/4/55) stwierdzono, że poszkodowanemu przysługują dwa odrębne roszczenia, przeciwko sprawcy (ubezpieczonemu) i przeciwko ubezpieczycielowi. Oba roszczenia istnieją obok siebie dopóki jedno z nich nie zostanie zaspokojone. Poszkodowany nie może uzyskać dwóch odszkodowań, ale to on decyduje w jaki sposób i w jakiej kolejności nastąpi realizacji przysługującego mu odszkodowania, może skierować roszczenie wobec ubezpieczyciela albo wobec ubezpieczonego albo wobec obu nim jednocześnie.

W niniejszej sprawie poszkodowany dokonał cesji roszczenia wobec ubezpieczyciela na powoda, albowiem poszkodowany i powód zdecydowali się najpierw dochodzić odszkodowania od ubezpieczyciela. Zatem umowa cesji nie musiała być zawarta od razu także co do roszczenia przysługującego poszkodowanemu od sprawcy szkody (ubezpieczonego).

Dlatego sąd uznał, że zasadny był najem wynoszący 9 dni, od 18 marca 2015 r. do 27 marca 2015 r, przy stawce 196,80 zł brutto za dobę (160 zł netto za dobę), co w sumie wyrażało się kwotą 1771,20 zł brutto.

Należy zaznaczyć, że powód otrzymał kwotę 984,00 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego za 5 dni, zatem ostatecznie powód domagał się kwoty 787,20 zł za pozostałe 4 dni najmu pojazdu następczego.

Dlatego też sąd uznał, że powodowi należy się od pozwanego kwota 787,20 zł tytułem zwrotu kosztów za najem pojazdu zastępczego. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 805 § 1 i § 2 k.c., art. 822 k.c. i art. 361 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 363 § 1 k.c. orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 kc. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 9 maja 2016 roku i tak też Sąd orzekł w rozstrzygnięciu w przedmiotowej sprawie.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm). Koszty procesu powódki to 417 zł (40 zł – opłata sądowa od pozwu, 360 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa). Pozwana jako strona przegrywająca winna zwrócić w całości powódce poniesione przez nią koszty procesu.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 i art. 83 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (Dz. U. z 2014r, poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazując pobrać od pozwanego jako przegrywającego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 22,50 tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, a koszty te wyniknęły z uwagi na przyznanie biegłemu wynagrodzenia za sporządzone opinie (nie pokryte w całości z zaliczki uiszczonej przez pozwanego).

SSR Paweł Rozpara